

Latvijas Kompartijas
Kuldīgas rajona komitejas
un Kuldīgas rajona izpildu
komitejas organs

PADOMJU KULDĪGA

IZNĀK TRIS REIZES NEDEĻA
Redakcija Kuldīgā, Ventespils ielā Nr. 10
Tālrunis Nr. 105

Redakcija atvērta no plkst. 9—18
Numurs maksā 15 kap.

№ 138 (1874)

Trešdien, 1956. g. 21. novembrī

12. gads

Nepieļaut ziemas mēnešos piena izslaukumu samazināšanos

Rajona lopkopji, noslēdzot lopkoptības gadu, atzīmēja zināmus panākumus piena izslaukumu celšanā. To panāca, pareizi organizējot lopu piebarošanu vasaras mēnešos ar zaļbarību — organizējot zaļo konveijeru. Iepriecinošus rezultātus uzrāda kolchoza „Imanta” lopkopji, kuri arī tagad piena izslaukumu celuši, salīdzinot ar pagājušā gada oktobra mēnesi, par 21 litru caurmēra no katras gov. Tāpat labus rezultātus gūst Raiņa vārdā nosauktā kolchoza lopkopji. Pagājušā gada oktobra mēnesī šeit izslauca tikai 90 litru, bet šogad tā pašā laikā 126 litrus piena no gov. Arī Staļina vārdā nosauktā kolchoza lopkopji oktobrī ieguvuši vairāk piena nekā pērn. Par to tikai jāpriecājas.

Bet ir arī ļoti bēdīgi rezultāti, par ko jau šodien jāceļ trauksme. Ir mums vesela rinda kolchozu, kur jau šodien piena izslaukumi nevis ceļas, bet krit. Tā kolchoza „Traktorists” pagājušajā gadā izslauca 185 litrus no katras gov, bet šogad tikai 159 litrus. Tāds pats stāvoklis ir kolchozā „Jaunā gvarde” — 1955. gada oktobrī izslauca 125 litrus, bet šogad vairs tikai 99 litrus no katras slaucamās gov. Vēl sliktāk ir kolchozā „Uzvaras karogs”, kur piena izslaukumi samazinājušies caurmēra no katras slaucamās gov par 40 litriem salīdzinājumā ar pagājušā gada oktobri.

Kur iemesli straujai lopkopības produktivitātes kritīšanai? Daļa valžu mēģina attaisnoties ar sliktiem dabas apstākļiem, ar lietaino rudenī, kas nelāva pilnībā novākt visu lopbarību. Daļa te taisnības. Bet vēl sliktāk ir tas, ka nekā nedara un nemeklē ceļus un līdzekļus, kā papildināt lopbarības krājumus.

Lopu kulti stāvēšanas periods sācies agri. Tāpēc arī lopbarību vajadzēs vairāk. Gandrīz visos rajona kolchozos lopi nav nodrošināti ar rupjo lopbarību pietiekamā daudzumā. Jau tagad tiek loptiem izbarota rupjā barība pilnos apmēros, bet cita barība netiek sagādāta.

Mūsu rajonam ir tāda lieliska lopbarības rezerve kā brāga spirta fabrika. Bet pagaidām to izmanto tikai kolchozi „Sarkanais karogs”, „Uzvara”, Ļeņina vārdā nosauktais un Raiņa vārdā nosauktais. Vai tiešām pārējiem rajona kolchoziem nav vajadzīga papildus lopbarība?

Citu rajonu kolchozi iegādājas mūsu mežsaimniecības ražotos skuju miltus, kuri loptiem ļoti vērtīgi. Bet cik ir to mūsu rajona kolchozu, kas izmanto šo lopbarības papildinātāju? Pagaidām neviens! Arī tie ir lopbarības rezerve, kura tikai pareizi jāizmanto, un piena izslaukumi tiks nodrošināti arī ziemas mēnešos. Izmantosim visas rezerves, lai saglabātu piena izslaukumus arī ziemas apstākļos.

Steidz kulšanu

Lauksaimniecības arteli „Cīņa” strauji norit kulšanas darbi. Pašreiz kul sēklas labību pirmajā brigādē. Jēkaba Liņķa vadīto kulmašīnu katru dienu apkalpo kolchoznieki bb. Mednieks, Bullis, Jansons, Kreiders un citi. Dienā izkul ap 8 tonnas graudu. Kolchozā nokulti graudaugi vairāk par pusi.

Izkultie graudi šogad ir ar paaugstinātu mitruma procentu, tāpēc tie visi tiek kaltēti.

K. Liņķis

Vienprātīga prasība

Šā gada 14. novembrī pusdienas pārtraukuma laikā Kables mašīnu un traktoru stacijas mehanizatori, inženier-tehniskie darbinieki un kalpotāji pulcējās mītiņā, lai izteiktu protestu pret Anglijas, Francijas un Izraēlas imperialistu agresiju Egiptē. Partijas rajona komitejas sekretars MTS zonā b. Krauklis klātesošajiem sniedza informāciju par pašreizējo stāvokli Egiptē un postu, kādu tās tautai nodarījuši imperialisti. Biedrs Krauklis teica: „Kopā ar visu padomju tautu mēs enerģiski protestējam pret šo nekaunīgo iebrukumu un prasām nekavējoties izvest visu ārzemju imperialistu karaspēku no Egiptes, sodīt vainīgos un atļūdzināt egiptiešu tautai nodarītos zaudējumus.

Mītiņā runāja komjaunietis b. Petrovs. Arī viņš izteica sašutumu par agresoru rīcību un prasīja izlīdēt egiptiešu zemī no imperialistu karaspēka. „Rokas nost no Egiptes!” — tāda bija visu mītiņa dalībnieku vienprātīgā prasība.

A. Seska

Paplašina ražošanu

Lai apmierinātu patērētāju pieprasījumus pēc ķieģeļiem un drenu caurulēm, Kuldīgas rajona rūpniecības kombināts paplašina Ivandes ceplā darba jaudu. Šogad inženiera b. Ezerģaļa un ceplā vadītāja b. Segliņa vadībā uzcēla jaunas konstrukcijas apdedzināšanas krāsni. Jauno krāsni izbūvējot, centīgi strādāja mūrnieki bb. Šmēdiņš, Vilks un Japēņins, namdari bb. Rozīts, Akots un Lasmanis. Pašreiz jaunā krāsns piepildīta ar pirmo produkciju — drenu caurulēm, bet cepli apdedzināt varēs arī ķieģeļus. Drenu apdedzināšanai izraudzīti sava aroda pratēji — vecākais apdedzinātājs Juris Petrevics, apdedzinātāji Edgars Vebers un Alberts Kulbergs. Produkcijas kvalitātei seko tehniskais kontrolieris Miķelis Tobijs.

Jaunās krāsns ražošanas spēja, salīdzinot ar veco krāsni, būs piecas reizes lielāka. Ja vecajā krāsni mēnesī apdedzināja 60 tūkstošus cauruļu, tad jaunās krāsns jauda būs 250 tūkstoši drenu cauruļu mēnesī.

Ir padomāts arī par produkcijas kvalitātes uzlabošanu. Uzstādītas mālu skrejdzirkas. Tagad vispirms māls tiks apstrādāts šajās dzirkās un tikai pēc tam nonāks preses valčos. Skrejdzirkas un citas mašīnas darbinās elektromotors. Tas strāvu saņems no elektroģeneratora, kuru darbinās tvaika lokomobile.

Tā kā nākamajā gadā ražošana ievērojami paplašināsies, tad nepieciešami šķūņi, kur novietot izgatavoto jēlprodukciju. Jauns šķūnis, kura plauktos var novietot ap 50 tūkstošus drenu cauruļu, uzcelts šogad. Vēl divus tādus šķūņus uzcelīs nākamajā gadā.

Tiek gādāts arī par strādnieku darba apstākļu uzlabošanu. Pašreiz visos sektoros iekārto elektrisko apgaismojumu, uzstāda mehānismus smago darbu atvieglošanai. Nākamajā vasarā uzcelīs pirmo jauno māju strādniekiem.

Jau tuvākajos gados Ivandes ķieģeļu un drenu cauruļu ceplis izveidosies par plašu rūpniecību.

K. Liņķis

Gatavojas pavasarim

Padomju saimniecības „Vārme” brigādēs vēl pilnā sparā norit graudaugu kulšana, bet centra labības noliktavā jau rūpējas par nākamā gada ražu. Diendienā tur dzirdams elektromotoru pazīstamais troksnis, no kaltes dūmeņa paceļas dūmi...

Sēklas sagatavošana pilnīgi mehanizēta. Izkultos graudus vispirms attīra no rupjākiem piemaisījumiem, bet tad tie „aizceļo” uz kalti. Pēc nokaltēšanas tīra otrā reizi un pēc

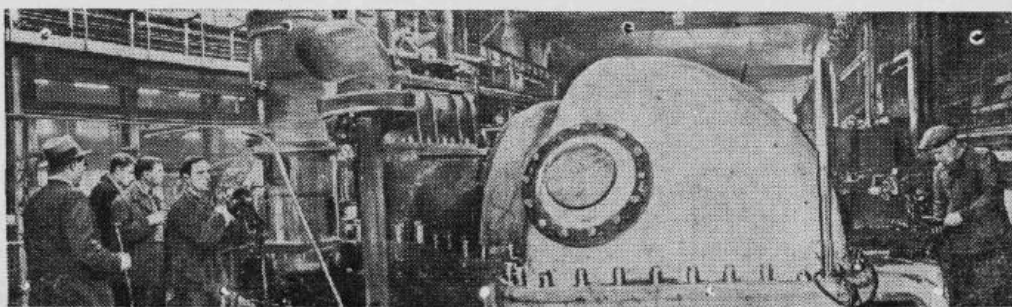
tam var droši gaidīt pavasari.

Nākamajā pavasarī padomju saimniecības laukos 400 ha apsēs ar vasarāja graudu kultūrām. Visa sēkla ir tikai šķirnes: „Diamant” kvieši, „Māja” mieži, „Stendes mazās” un „Soveiskij” auzas.

Labi savus pienākumus veic kaltes vadītājs b. Ādipš, sēklas sagatavotājs bb. Vitoliņa, Zēberga un citi. Pavisam jau sagatavots pāri par 700 cnt vasarāja sēklas.

R. Veldre

PADOMJU DZIMTENĒ

No kreisās. Čeljabinska. Cauruļu rūpniecības cauruļu elektriskās metināšanas cechs sekmīgi izpilda lielo gāzes vada Stavropole — Maskava celtnieku pasūtījumu. Septembra ražošanas plāns tika izpildīts par 104 procentiem. Oktobrī un novembrī cechs regulāri dod virsplāna produkciju.

Uzņēmumā: elektriskās metināšanas cechs.

Ļeņingrada. Nevass V. I. Ļeņina vārdā nosauktajā mašīnbūves rūpnīcā ir izgatavota tvaika turbīna „AKB—18”. Salīdzinot ar agrāk izlaistām turbīnām „AKB—14”, jaunai mašīnai ir vairākas priekšrocības. Tā ir par 3 metriem īsāka, turpat divas reizes vieglāka, bet jauda ir par 4 tūkstošiem kilovatu lielāka.

Uzņēmumā: jaunā turbīna pārbaudes stendā.

Belgorodas apgabals. Šebekinskas rajona kolchozi uzkrājuši lielu pieredzi saulespuķu aizsargrindu sējā sniega aizturēšanai ziemāju laukos. Tas dod ražas pieaugumu no 3 līdz 6 centneriem no ha. Šogad starp aizsargjostām rajona kolchozos iesēti ziemāji 5 tūkstoši hektaru platībā.

Uzņēmumā: Andrejeva vārdā nosauktā kolchoza laukkopības brigādes brigadieris E. Trofimčenko apskata saulespuķu aizsargjoslas.

TASS fotokronika

Latvijas PSR Augstākās Padomes ceturtā sesija

No šā gada 15. līdz 17. novembrim Rīgā notika Latvijas PSR ceturtā sasaukuma Augstākās Padomes ceturtā sesija, kurā bija ielūgti arī daudzi viesi. To vidū — rajonu izpildkomiteju priekšsēdētāji, Veselības aizsardzības ministrijas, pilsētu un rajonu veselības aizsardzības nodaļu darbinieki, slimnicu direktori un Latvijas ilggadīgie ārsti. Sesija apsprieda šādus jautājumus:

1. Par veselības aizsardzības stāvokli republikā un pasākumiem tā uzlabošanai.

2. Par Latvijas PSR Augstākās Padomes Veselības aizsardzības un sociālās nodrošināšanas komisijas ievēlšanu.

3. Par Latvijas PSR vietējo Darbaļaužu deputātu padomju sesiju sasaukšanas praksi.

4. Likuma par valsts pensijām izpildes gaita.

5. Organizatorisks jautājums.

6. Latvijas PSR Augstākās Padomes Prezidija Dekretu apstiprināšana.

Par pirmo jautājumu referēja Latvijas PSR veselības aizsardzības ministrs A. Krauss.

Runātājs uzsvēra, ka cīņa par padomju cilvēku laimīgu un priecīgu dzīvi, tautas veselības aizsardzība un cīņa par cilvēka mūža pagarināšanu ir visu to plašo pasākumu pamatā, ko veic Komunistiskā partija un Padomju valdība.

PSKP XX kongress nospraudis grandiozu mūsu valsts ekonomiskās un kultūras attīstības programmu. Tas devis arī konkrētu plānu padomju veselības aizsardzības materiālās bāzes tālākai attīstībai un noteicis veselības aizsardzības darbiniekiem godpilnus uzdevumus — celt iedzīvotāju medicīniskās apkalpošanas kvalitāti un līmeni.

Padomju varas laikā mūsu republikā notikušas lielas pārmaiņas visās ekonomiskās un kultūras dzīves jomās. Daudz darīts arī veselības aizsardzībā. Asignējumi veselības aizsardzībai pieaug ar katru gadu, un tiešie izdevumi šim vajadzībām sasniedz 18—20 procentus no visa republikas valsts budžeta. Jāatzīmē, ka buržuāziskajā Latvijā šie izdevumi sasniedza ne vairāk kā 1,8 procentus no valsts budžeta.

Republikas medicīnas iestāžu tīkls aug un paplašinās. Salīdzinājumā ar 1940. gadu slimnicu tīkls vietu skaita ziņā pieaudzis par 182 procentiem, bet laukos — 6,5 reizes. Jaunas rajonu slimnīcas celj Dagdā un Priekulē. 1957. gadā slimnīcas sāks celt Kārsavā, Maltā, Krustpilī un Elejā. Pēdējos gados republikā atvērtas vairāk nekā 100 lauku slimnīcu ar 5, 10 un 15 vietām, bet šādas mazas slimnīcas nevar sniegt iedzīvotājiem augsti kvalificētu un specializētu palīdzību. Nodomāts šās slimnīcas paplašināt, lai katrā no tām būtu 25—35 vietas. Tiks izveidotas arī lielas, labi iekārtotas starprajonu slimnīcas, kurās strādās augsti kvalificēti ārsti, kas spēs sniegt iedzi-

votājiem kvalificētu palīdzību. Visiem lauku rajoniem ir sanitarās automašīnas.

Tā kā republikas medicīnas iestādēm vajag vairāk medicīniskās un saimnieciskās iekārtas, b. Krauss lūdz Augstāko Padomi, kad apstiprinās budžetu nākamajam gadam, palielināt asignējumus medicīnas iestāžu iekārtas iegādei par 1,5 miljoniem rubļu.

Runājot par medicīnas kadriem, b. Krauss saka, ka pirms kara Latvijā bijuši 1595 ārsti, bet tagad strādā jau 4080 ārstu. Tomēr daudzos rajonos ārstu skaits vēl nav pietiekams. Republikas laukos uz katru ārstu vidēji ir 1100 iedzīvotāju, bet 1939. gadā viens ārsts apkalpoja 3467 iedzīvotājus.

Biedrs Krauss uzsver, ka lauku rajonu nodrošināšana ar ārstiem lielā mērā atkarīga no vietējo padomju izpildkomitejām, no viņu gādības par medicīnas darbiniekiem.

Cīņa par visa medicīnas iestāžu darba kultūras celšanu, par vēl labāku ārstniecības un profilaktiskās palīdzības sniegšanu iedzīvotājiem pašlaik ir galvenais uzdevums. Taču darba kultūras celšanā un mājīguma radīšanā slimnīcās, kā arī slimnieku ēdināšanas jautājumos medicīnas iestādēm lielāka palīdzība jāsaņem no vietējo Darbaļaužu deputātu padomju izpildkomitejām.

Komunistiskā partija un Padomju valdība pastāvīgi gādā par mātēm un bērniem. Viņu veselības aizsardzība ir ļoti atbildīga un svarīga darba sektors visā republikas medicīnas iestāžu tīklā. Pagājušajā piecgadē vien dzemdību palīdzības iestāžu tīkls palielinājies gandrīz par 45 procentiem, bet laukos — 2,8 reizes. Vairāk nekā trīs reizes, salīdzinot ar 1940. gadu, palielinājies vietu skaits bērnu ārstniecības iestādēs, 6,5 reizes pieaudzis bērnu ārstu skaits.

Tomēr bērniem netiek pietiekami plaši izdarīti profilaktiskie potējumi un netiek ievērots noteiktais atkārtoto potējumu laiks. Jāsadala mazākās vienībās pastāvošie pediatrie iecirkņi, tad būs iespējams labāk veikt visus nepieciešamos pasākumus bērnu medicīniskajā apkalpošanā.

Ļoti daudz vēl jādara tuberkulozes apkarošanā. Aizvadītajā piecgadē saslimšana ar aktīvām tuberkulozes formām mūsu republikā samazinājās par 23,1 procentu. Lauku rajonos mirstība ar tuberkulozi pēdējos desmit gados samazinājusies 2,6 reizes, bet Rīgā — 8,2 reizes. Salīdzinot ar 1938. gadu, mirstība ar tuberkulozi Rīgā samazinājusies 3,6 reizes. Pagājušajā piecgadē tuberkulozes dispanseru skaits pieauga 4,5 reizes. Tuvākajos 2—3 gados jāatver tuberkulozes dispanseri vai kabineti visos republikas lauku rajonos.

Iedzīvotāju veselības aizsardzībā liela loma ir kūrvieta un sanatorijām. 1940. gadā Latvijas sanatorijās un kūrvieta atpūtas iestādēs bija tikai

1740 vietas, bet šobrīd mūsu sanatorijās un atpūtas namos ir 13125 vietas. Katru gadu tur ārstējas un atpūšas vairāk nekā 100 tūkstoši darbaļaužu. Taču mēs vēl pilnīgi neizmantojam mūsu republikas iespējas.

Biedrs Krauss atzīmēja, ka lieli trūkumi vēl ir tiklab republikas iedzīvotāju, kā arī medicīnas iestāžu apgādē ar medikamentiem.

Referata noslēgumā b. Krauss izteica pārliecību, ka deputātu runās izteiktās kritiskās piezīmes un sesijas lēmums palīdzēs pacelt republikas iedzīvotāju veselības aizsardzību augstākā līmenī.

Pēc b. Krausa referata sesija izskatīja darba kārtības otro jautājumu — par Veselības aizsardzības un sociālās nodrošināšanas komisijas ievēlšanu.

Pēc deputata F. Deglava ieteikuma sesija vienbalsīgi ievēlēja par komisijas priekšsēdētāju E. Ankupi un 10 komisijas locekļus.

Debatēs par b. Krausa referatu runāja 16 sesijas dalībnieki.

Pēc b. Krausa galavārda sesija vienbalsīgi pieņēma deputates E. Ankupes iesniegto lēmumu jautājumā „Par Veselības aizsardzības stāvokli republikā un pasākumiem tā uzlabošanai”.

Trešajā darba kārtības jautājumā — „Par Latvijas PSR vietējo Darbaļaužu deputātu padomju sesiju sasaukšanas praksi” referēja Latvijas PSR Augstākās Padomes Prezidija Priekšsēdētājs K. Ozoliņš.

Referents uzsver, ka padomju tautas atzīmējušas Lielās Oktobra revolūcijas 39. gadadienu ar pirmiem lieliem panākumiem sestā piecgadā plāna izpildē. 1956. gada pirmās puses rūpnieciskās ražošanas plāns pārsniegts par 12 procentiem. Lauksaimniecībā šogad sasniegtas tādas ražas, kādas vēl nav bijušas visā Padomju valsts vēsturē.

Latviešu tauta pēckara gados veikusi daudzus lielus un svarīgus darbus. Tagad jāiet tālāk, jāceļ darbaļaužu dzīves līmenis, jāuzlabo mūsu saimnieciskais un kultūras darbs, lai ātrāk un labāk realizētu partijas izvirzītos uzdevumus. Ir nepieciešams, lai darbaļaužu masas aktīvāk piedalītos valsts vadīšanā, saimnieciskajā un kultūras darbā. Darbaļaužu deputātu padomes būs savu uzdevumu augstus, ja strādās tautas masu acu priekšā un to darba pamatā būs darbaļaužu intereses.

Galvenais jautājums ir Darbaļaužu padomju sesiju darba saturs.

V. I. Ļeņins norādīja, ka padomju vara ir atklāta un tieša tautas masu un to gribas orgāns. PSKP XX kongresā izvirzīto uzdevumu realizēšana lielā mērā ir atkarīga no tā, kā katra Darbaļaužu deputātu padome organizē tautas masas valsts plāna izpildei, kā tā plāno savu darbu, kā risina

visus ar tautas dzīvi un darbu saistītos jautājumus.

Sestajā piecgadē lieli uzdevumi mūsu republikā izvirzīti lauksaimniecībā. Tagad kolchozi paši plāno savu saimniecību, paplašina to, lai arvien labāk apgādātu darbaļaudis ar pārtiku un rūpniecību — ar izejvielām. Taču Darbaļaužu deputātu padomes pilnā mērā nepiedalās mūsu lauksaimniecības attīstīšanā. Tikai dažas Padomes nodarbojušās ar izglītības un kultūras jautājumiem, citur šos jautājumus izlēmums tikai izpildkomitejas. Šāda prakse neatbilst padomju demokrātijas būtībai, mūsu Konstitūcijai. Izpildkomitejās vērojama apzināta vai neapzināta tendence ar izpildkomiteju lēmumiem aizstāt Padomju sesiju darbību.

Jāaktivizē Darbaļaužu deputātu padomju darbs un jāpanāk, lai sesijas konkrēti tiktu risināti jautājumi par PSKP XX kongresa Direktīvu izpildi, lai sesijās tiktu apspriesti svarīgākie tautas dzīves un darba jautājumi, lai sesijās pieņemtie lēmumi būtu masu gribas izpausme. Ir nepieciešams, lai sesiju sagatavošanā piedalītos Padomes pastāvīgās komisijas, deputāti, padomju aktīvi. Daudzu ciemu padomju pastāvīgās komisijas sniedz lielu palīdzību ciema kultūras un saimnieciskās dzīves vadīšanā. Tomēr mums vēl ir tādi rajoni, kur pastāvīgo komisiju darbība Padomes sesiju sagatavošanā netiek pienācīgi novērtēta, kur šo komisiju darbu neorganizē, neiesaista šajā darbā visus deputatus un aktīvu. Cīņā pret trūkumiem un kļūdām valsts aparata darbā pārbaudīts ierocis ir kritika. Padomju orgānu vadītāju pienākums ir radīt kritikai labvēlīgus apstākļus, Padomju sesijām jāklūst par kritikas tribīni.

Biedrs Ozoliņš pievērsās jautājumam par Padomju sesijas pieņemamajiem lēmumiem. Lēmumiem jābūt īsiem un konkrētiem, to mērķim jābūt saimnieciskās un kultūras celtniecības uzlabošanai, tiem jāpamatojas uz rūpīgi pārbaudītiem vietējiem materiāliem. Taču lēmumu pieņemšana ir tikai darba sākums. Galvenais ir organizēt pieņemto lēmumu izpildi. Nemitīgi un stingri jākontrolē visi darba sektori, katrs lēmums jāsaista ar organizatorisko darbu tā realizēšanai dzīvē. Padomju darbs jāvērtē nevis pēc pieņemto lēmumu skaita, bet gan pēc konkrētajiem rezultātiem, pēc tā, kā tiek izpildīti rūpniecības, lauksaimniecības, zinātnes un kultūras attīstības plāni.

Jāpanāk, lai lēmumu izpildes pārbaudīšanā tiktu iesaistītas plašas darbaļaužu masas, aktīvi, kas visās izjūt trūkumus un birokrātiskos izkropojumus. Deputātiem jāuztur saites ar masām, jāiepazīstina vēlētaji ar pieņemtajiem lēmumiem, jāpalīdz organizēt masas šo lēmumu izpildei.

Liela nozīme ir izpildkomiteju pārskatiem Padomju sesijās par darbu, ko izpildkomitejas veikušas. Savlaicīgi jāizvirza apspriešanai Padomju visu izpildkomiteju pārskati, vispusīgi jāapspriež to praktiskā darbība, lai kā jāvērš esošie trūkumi, ceļot vietējo Padomju darba līmeni. Daudz kas vēl veicams vietējo Padomju tiesību paplašināšanā un to darba aktivizēšanā.

Pakavējies pie Darbaļaužu deputātu padomju uzdevumiem un pienākumiem, b. Ozoliņš uzsvēra, ka deputātam, bez šaubām, jāpilda pats galvenais deputata pienākums — jāuztur nesaraujami sakari ar vēlētajiem, ar masām. Vēlētaji ļoti interesējas par Padomju darbu, vēlas regulāri tikties ar deputātiem. Taču deputātam nav jāgaida, kamēr vēlētaji ieradīsies pie viņa. Viņam pašam jāmeklē ceļi un iespējas, lai sastaptos ar vēlētajiem. Ir nepieciešams, lai deputāts runātu ne tikai speciāli organizētās vēlētajū sapulcēs, bet arī kolchoznieku un strādnieku sapulcēs, kur viņš varētu uzzināt, kas visvairāk rūp vēlētajiem. Deputātam arī jāpameklē kolchozi, kolchozu brigades, dažādi cehi un uz vietas jāiepazīstas ar kolchoznieku un strādnieku darba apstākļiem un jāuzklausā viņu balsis. Deputātam jāredz, kā darbojas veikali, skolas, klubi utt., jāpazīst strādnieku un kolchoznieku dzīvi. Tikai tā, saistīts ar vēlētajiem, deputāts, kas nācis no tautas, paliks ar tautu un spēš panākt, lai Darbaļaužu deputātu padome darbotos tautas acu priekšā, lai tā būtu atklāta un tieša tautas masu un viņas gribas orgāns.

Referata nobeigumā b. Ozoliņš saka, ka viņš nav skāris visus jautājumus, kas saistīti ar Darbaļaužu deputātu padomju un to sesiju darbību, un pievērsies tikai tiem jautājumiem, kas ir paši svarīgākie un aktuālākie cīņā par padomju demokrātijas tālāku attīstību. Viņš uzsvēra, ka nav ne mazāko šaubu, ka padomju demokrācija, kas dzimusi Oktobra revolūcijas kaujās, sasniegs neredzētu uzplaukumu.

Debatēs par referatu runāja septiņi cilvēki.

Pēc deputata E. Berklava priekšlikuma sesija vienbalsīgi pieņem lēmumu „Par Latvijas PSR vietējo Darbaļaužu deputātu padomju sesiju sasaukšanas praksi”.

Jautājumā „Likuma par valsts pensijām izpildes gaita” referēja Latvijas PSR sociālās nodrošināšanas ministre I. Paldiņa, kas uzsvēra, ka pirms padomju varas nodibināšanās Latvijā nav bijis likuma, kas nodrošinātu strādniekus un kalpotājus vecuma dienās, zaudējot darba spējas vai ģimenes apgādnieku. Pensijas izmaksātas galvenokārt valsts aparāta augstākajiem ierēdņiem.

Latvijas PSR Augstākās Padomes ceturta sesija

(Turpinājums no 2. lpp.)

Tikai pēc padomju varas modibināšanās Latviju strādnieki un kalpotāji ieguva tiesības uz materiālu nodrošinājumu visos darba spējas zaudēšanas gadījumos. Šis viņu tiesības apstiprinātas Latvijas PSR Konstitūcijā un tās nodrošina strādnieku un kalpotāju sociālās apdrošināšanas uz valsts rēķina plašā attīstība. Mūsu republikā 1953. gadā pensijas tika izmaksāti 165 miljoni rubļu, 1954. gadā — 174 miljoni rubļu un 1955. gadā — 186 miljoni rubļu, bet kopā ar personām, kas pensijas saņem darba vietās, pensijām izlietoti ap 240 miljoni rubļu.

Šā gada 14. jūlijā PSRS Augstākās Padomes piektajā sesijā pieņemtais Likums par valsts pensijām patiesi pauž Komunistiskās partijas un Padomju valdības tēvīško gādību par mūsu zemes darbaļaudīm. Ar šo likumu tiek ievērojami paaugstinātas pensijas visu tautas saimniecības nozaru strādniekiem un kalpotājiem, paplašināties arī to darbaļaužu loks, kam ir tiesības saņemt pensiju. Biedre Paldiņa ziņoja sesijai par lielo darbu, kas kopā ar arod biedrībām veikts, lai realizētu

jauno Likumu par valsts pensijām.

Referatu nobeidzot, b. Paldiņa apliecināja sesijai, ka sociālās nodrošināšanas darbinieki vēltis visus spēkus, lai pilnīgi tiktu realizēts Likums par valsts pensijām un lai ikviens pilsonis, kam ir tiesības uz pensiju, varētu šīs tiesības pilnībā izmantot.

Pēc b. Paldiņas referata apspriešanas sesija pieņēma lēmumu „Par Likuma par valsts pensijām realizēšanu republikā”.

Organizatoriskajā jautājumā priekšlikumu ierosināja deputāts K. Gailis, un sesija vienbalsīgi ievēlēja par Latvijas PSR Augstākās Padomes Prezidija locekli deputātu E. Berklavu.

Sestajā jautājumā — Latvijas PSR Augstākās Padomes Prezidija Dekretu apstiprināšana — referēja Latvijas PSR Augstākās Padomes Prezidija sekretārs K. Gailis.

Sesija vienbalsīgi apstiprināja Latvijas PSR Augstākās Padomes Prezidija Dekretus, kā arī izdarīja grozījumus Latvijas PSR Konstitūcijas (Pamatlíkuma) 13. un 92., 48. un 66. pantā.

Tad Latvijas PSR Augstākās Padomes ceturto sesiju slēdza. (LTA)

Latvijas rūpniecība palīdz lauksaimniecībai

Latvijas rūpniecības uzņēmumi aktīvi piedalās cīņā par strauju lauksaimniecības augšupeju mūsu republikā, ražo mašīnas un iekārtas, kas palīdz celt zemkopības un lopkopības darba kultūru. Rūpnīcā „Rīgas sarkanais metalists” ražo automatiskos dzirdinātājus, kartupeļu rokāmās mašīnas, kultivatorus, zirga grābekļus, kā arī sējmašīnas minerālmēslu izsēšanai, „Imanta” — kulmašīnas, sakņu griezējus, vērtījamās un šķirojamās mašīnas, bet „Kvēle” piegādā šīm rūpnīcām stieplu sietus un apcinko automatisko dzirdinātāju detaļas. Rūpnīcā „Tērauds” izgatavo ne tikai arklus, ecēšas un rušinātājus, bet arī automašīnu atsperes. „Glavselektro” Rīgas elektromehāniskā rūpnīca, kas izgatavo elektroiekārtu laukiem, sākusī ražot masveidā elektromehāniskos agregātus aitu ciršanai un aparātu piena pārstrādāšanai. Liepājas mašīnbūvētāji izgatavo lopbarības sagatavošanas kombainus un ar ūdeni piepildāmos veltņus.

Lauksaimniecībā ar katru dienu pieaug vajadzības pēc jaunām lauksaimniecības mašīnām un iekārtām. Lai paplašinātu lopu fermu ierīču un lauksaimniecības mašīnu ražošanu, šogad Jelgavā noorganizēja mašīnu rūpnīcu, kas apgūst universālu sējmašīnu un kultivatoru izgatavošanu. Nesen Mežrūpniecības ministrijas mehāniskā rūpnīca reorganizēta par Rīgas lauksaimniecības mašīnu rūpnīcu, kas jau izpildījusi 11 mēnešu programmu pārvietojamo elektro-

staciju ražošanā un izgatavojusi biešu celāja un vircas izlaistītāja paraugus. Šogad vietējās rūpniecības uzņēmumi mūsu republikas kolchoziem izgatavojusi vairākus piekares ceļu kompleksus, kuru konstrukciju izstrādājis Latvijas Lopkopības zinātniski pētnieciskais institūts.

Rīgas rūpnīca „Kompresors”, izgatavojot savu pamatprodukciju, ražo arī vagonetes un cisternas lopu fermām, Rīgas elektromašīnu rūpnīca — traktoru atbalsta veltņus, „Jaunais komunars” un „Metaltēhnika” — darba rīkus remontdarbnīcām. Šogad artelis „Elektro” apgādāja lopkopjus ar „elektriskajiem ganiem”.

Rīgas, Jelgavas un Rēzeknes remontrūpniecības remontē lauksaimniecības tehniku. Rīgas sēklu tīrīšanas fabrika ik gadus sagatavo kolchoziem un padomju saimniecībām tūkstošiem tonnu kukuruzas, līnu, āboliņa un citu kulturu sēklas.

Lielu ieguldījumu lauksaimniecības tālākā attīstībā dod arī būvmateriālu rūpniecības uzņēmumi, kas apgādā kolchozus, padomju saimniecības un mašīnu-traktoru stacijas ar ķieģeļiem, cementu, stiklu, kārnīņiem un kalķiem. Liela loma Baltijas republiku zemkopju cīņā par kolchozu un padomju saimniecību lauku auglības celšanu un lopkopības produktivitātes paaugstināšanu ir Rīgas superfosfāta rūpnīcai un kombinētās lopbarības fabrikai.

(LTA)

JAUNO LAUKSAIMNIECĪBAS PIRMINDNIEKU SALIDOJUMS

Uz rajona jauno lauksaimniecības pirmindnieku salidojumu bija izvirzīti turpat 150 delegāti no kolchoziem, padomju saimniecības, MTS un skolām. Vērtējot šā gada sasniegumus dažādās saimniecības nozarēs, daudzus no viņiem apbalvoja ar rajona komjaunatnes komitejas Goda rakstiem un balvām. Goda rakstus un balvas saņēma Kuldīgas MTS jaunais traktorists Alfreds Vaivads, kas gada uzdevumu izpildījis par 140 procentiem, kolchoza „Latvijas strēlnieks” lopkopslaucēja Alma Andersone, kas panākusi izslaukuma pieaugumu par 500 litriem piena no govīm, kolchoza „Imanta” cūkkope Mirdza Strautmane, Leņina vārdā nosauktā kolchoza laukkope Skaidrīte Tuča un daudzi citi.

Sešus jaunus pirmindniekus — Kuldīgas MTS mehanizatorus Alfredu un Edgaru Vaivadus, Kables MTS traktoristu Vitautu Pūpeli, Ždanova vārdā nosauktā kolchoza laukkopi Rutu Zoni, kolchoza „Uzvara” teļu kopēju Ernu Pūmpuri un kolchoza „Latvijas strēlnieks” lopkopslaucēju Almu Andersoni salidojuma dalībnieki izvirzīja par delegātiem uz republikas jauno lauksaimniecības pirmindnieku salidojumu.

Vairāki salidojuma dalībnieki pastāstīja par saviem darba panākumiem un pieredzi. Lūk, par ko runāja pirmindnieki.

Panākumus gūvām, saudzējot un kopjot tehniku

(No Kuldīgas MTS mehanizatora, republikas jauno lauksaimniecības pirmindnieku salidojuma delegāta Alfreda Vaivada runas)

Ar traktoru DT-54 kolchozā „Sarkanā zvaigzne” strādājām kopā ar maiņas traktori Pēteri Lapsu. Darbā par galvenajiem uzdevumiem izvirzījām valsts plāna un socialistiskās sacensības saistību izpildi, degvielu un remontlīdzekļu ietaupīšanu un labu darba kvalitāti.

Un jāsaka, ka panākumi nav izpalikuši. Man bija dots uzdevums šogad mikstārumā izstrādāt 576 hektarus. Uz šodienu esmu veicis 810 hektarus, tādējādi gada uzdevumu izpildot

par 140 procentiem. Arī savas saistības degvielu ietaupīšanā esmu izpildījis, ietaupot 398 kg degvielu.

Nevar neatzīmēt, ka darba ražīgumu lielā mērā ietekmē tas, kā sadarbojas maiņas traktoristi. Ar maiņas traktori Pēteri Lapsu sadarbojamies labi. Abi vienādi rūpējamies par mums uzticētā traktora kopšanu un saudzēšanu. Maiņas iekārtojām tā, lai traktoru varētu pieņemt, kamēr vēl gaišs, jo tumsa traucē to pārbaudīt un novērst radušos defektus jau pašā sākumā, bet laikā nenovērsti tie var radīt nopietnus traucējumus darbā. Novērsot defektus jau to rašanās sākumā, esam panākuši, ka traktoram lielāki remontu nav bijuši vajadzīgi un maz ir remontlīdzekļu patēriņš. Šogad esam ietaupījuši remontlīdzekļus par 8000 rubļiem, izstrādājot 1500 hektarus mikstārumā.

Strādājot ne mirkli neaizmirstam, ka ļoti svarīgi ir panākt labu darba kvalitāti. Šajā ziņā veicam vairākus pasākumus. Jauna lauka aršanu vienmēr uzsākam dienā, jo, nepareizi lauku iesākot, var pazemināties darba kvalitāte. Kā pavasari, tā arī ziemāju sējas laikā strādājām agregatā. Tas dod iespēju sēju veikt īsākā laikā, kā arī ietaupīt degvielu.

Kolchozā nereti ir veicami darbi, kuri traktoriem dod mazu izstrādi. Tomēr neatšķāmies arī no tiem. Kad kolchozam iekavējās graudaugu novākšana, gājām palīgā ar traktoru. Ievēdām graudaugus no 70 hektariem, bet naktis ievāko platību uz arām.

Mūsu brigades mehanizatori palīdzējuši kolchozam arī jaunu zemju apgūšanā. Lielāku platību esam iztīrījuši no krūmiem un uzaruši. Parasti praktizē, ka vieni un tie paši traktori apgūstamo platību iztīra no sīkajiem krūmiem un arī izceļ lielākos kokus. Mēs darbu organizējām tā, ka divi traktori strādāja ar cirvjiem, izrokot un sadedzinot sīkākos krūmus, bet otri divi ar trosi izceļ kokus. Tādējādi organizēts darbs ir ražīgāks.

Līdzšinējā pieredze

rāda, ka arī mehanizatoru darbā nepieciešamas dziļas un vispusīgas zināšanas. Tāpēc esmu nolēmis Ciravas mechanizācijas skolā un praktiskajā darbā gūtās zināšanas papildināt, mācoties Apguldes mehanizācijas skolā.

Jauniešu ieguldījums darbā nav mazais

(No padomju saimniecības „Vārme” agronomes Bērziņas runas)

Šajā gadā arī padomju saimniecības „Vārme” laudis paveikuši daudz ko tādu, ar ko var lepoties. Vairāk kā jebkad šogad esam pievērsušies celtniecībai. Pēc neilga laika nodos ekspluatācijā modernu mehanisko darbnīcu, izbūvējam 3 jaunas dziļvojamās ēkas, no kurām vienu nodos strādniekiem līdz 5. decembrim, bez tam jaunām cūku, liellopu un jauno kūti.

Un jāatzīmē, ka visu pasākumu izpildē krietnu ieguldījumu devuši saimniecības jaunieši. Ja šajā gadā palielinājusies valstij piegādātā lopkopības produkcija, tad šeit savs nopelns ir ne tikai labākajai slaucējai Jūlei Blītei, bet arī jaunajām lopkopēm-slaucējām Veltai Gotfrīdei, Jevgenijai Belovai, Rasmai Keļalai, lopkopības brigades brigadierī komjaunietei Aīnai Zvirbulei. Jaunās brigadiers vadītājfermā vidēji no katras govīm aizvadītajā gadā izslaukts vairāk nekā 2400 litri piena.

Labā šogad padomju saimniecībā izaudzēta visu laukaugu kulturu raža. Arī šeit nomaļus nav stāvējuši jaunieši. Komjaunieša Alfreda Ēkupa vadītā brigade ir viena no labākajām saimniecībā. Brigadieris saliedēja savas brigades kolektīvu un tās locekļi iziet darbā vienoti un draudzīgi. Tikai tāpēc, ka vienlīdz cērtīgi un neatlaidīgi ar vecākās paaudzes strādniekiem laukos strādāja jaunieši Hilda Riekstiņa, Lidijs Zēberga, kombainieris Edvīns Emuliņš, traktoristi komjaunieši b. Ādleris un b. Grīgs, tika izaudzēta un novākta bagāta raža. 20 hektaru platībā šeit izaudzēja 22 cēt ziemas kviešus no hektara, bez zudumiem novāca kartupeļus 36 hektaru platībā, izaudzēja kukuruzas, zirņus un sau-

lespuķu maisījumu, iegūstot 700 cēt zaļās masas no hektara.

Aizbraucot mājās, šodien gūto pieredzi pielietosim darbā laukos un fermās, lai nākamajā gadā salidojumā varētu ziņot par daudz labākiem sasniegumiem.

360 izstrādes dienas

(Ždanova vārdā nosauktā kolchoza laukkope republikas jauno lauksaimniecības pirmindnieku salidojuma delegāte Ruta Zonstasdeja)

Bieži nākās dzirdēt, ka kolchoznieces izstrādes dienas var izpelnīt vienīgi vasaņas un rudens mēnešos, jo ziemā neesot laukkopēm piemērota darba. Tas nav pareizi. Ja jau uz šodienu man ir 360 izstrādes dienas, tad tikai tāpēc, ka piedalos kolchoza darbā no lauksaimniecības gada pirmajām dienām. Arī ziemas mēnešos kolchozā ir daudz steidzamu darbu, kur nepieciešamas kolchoznieču rokas. Tā februāra un marta mēnešos piedalījos vietējā mēslojuma izvešanā uz laukiem. Strādāju gan pie traktora, gan arī pie mēslu vešanas ar pajūgiem. Tikai tāpēc, ka kopā ar jauniešiem Frici Eversonu, Vilni Linķi un citiem kolchozniekiem izveidām uz laukiem krietni vairāk kūdras, kūtsmēslu un citu vietējo mēslojumu kā pagājušajā gadā, šogad ieguvām labākas ražas.

Neatlaidīgu darbu un izzutību prasīja izaudzētās ražas novākšana. Šajā laikā kopā ar Irmu Tontegodi, Ievu Ciruli, Albertu Freimani, un citiem kolchoza jauniešiem strādājām tā, lai ne tikai izpildītu, bet pārsniegtu dienas normas. Tā labības plaušanas laikā bieži 600 kūliņu vietā sasēju 800 un vairāk kūliņu.

Kolchozā vēl darba daudz — jākuļ labība, jāatber sēkla un jāveic citi pasākumi. Tāpēc līdz gada beigām minimumā nosacīto 200 izstrādes dienu vietā izpildīšu 400 izstrādes dienas.

Priecīgs pārsteigums man ir tas, ka esmu izvirzīta par delegāti uz republikas jauno lauksaimniecības pirmindnieku salidojumu, kur iegūšu daudz vērtīgu un ierosinošu turpmākajam darbam. A. Liepa

Apmainās audzināšanas darba pieredze

Lietišķa draudzība nodibinājusi starp Pļaviņu rajona un Lietuvas PSR Rakišķu rajona skolu darbiniekiem. Lietuvas pedagogi viesojās Pļaviņu rajona skolās, un Latvijas pedagogi savukārt apmeklēja draugus Lietuvā. Viņi iepazīstas ar mācību un audzināšanas darbu skolās un apmainās ar pieredzi.

Rakišķu rajona skolotāju grupa nesen apmeklēja Pļaviņu un Kokneses vidusskolas. Viesi interesējās par politiskajām mācībām šajās skolās, kur labi iekārtotas darbnīcas un noorganizēti jauno techni-

ku pulciņi. Pieredzējušu meistaru vadībā skolēni apgūst atslēdznieku, galdnieku, traktoristu un šoferu specialitātes. Kā bāze politiskajām mācībām tiek plaši izmantota MTS mehaniskā remontdarbnīca.

Pļaviņu rajona pedagogi šīs dienās apmeklēja savus Lietuvas draugus, kas viņus bija ielūguši uz „Skolotāju dienu” Rakišķos. Abu rajonu pedagogi ar lielu interesi apsprieda skolnieku estētiskās audzināšanas jautājumus.

(LTA)

Visa padomju tauta ar sašutumu nosoda agresiju pret Ēģipti

Padomju cilvēki stingri un noteikti prasa nekavējoties izbeigt agresiju Ēģiptē. Visā mūsu zemē šajās dienās notiek protesta mitiņi pret Anglijas, Francijas un Izraēlas aneksionistiskajiem pasākumiem Ēģiptē.

Staljingradas metalurģi, Groznijas naftnieki, Tadžikijas galvaspilsētas tekstilnieces, Brjanskas mašīnbūvētāji, Tālo Austrumu kuģniecības pārvaldes jūrnieki ar dusmām un sašutumu runā par Anglijas, Francijas un Izraēlas imperialistisko noziedzīgo avantūru, kuri neļauj mierīgi dzīvot brīvību mīlošajai Ēģiptes tautai.

Vairāki tūkstoši strādnieku un kalpotāju bija sapulcējušies Jaroslavas autorūpnīcas kolektīva mitiņā. Vārdu lūdza dižcecha iestādītājs Ignaševs.

— Nekādi agresoru pasākumi nepiespiedīs Ēģiptes tautu pārtraukt cīņu par savu brīvību un neatkarību. Ēģiptes pusē ir visas progresīvās cilvēces simpatijas. Mēs, Jaroslavas automobiļu būvētāji, tāpat kā visa padomju tauta prasām nekavējoties izvest no Ēģiptes agresoru karaspēku.

Lai Ēģiptes tauta zina, ka padomju ļaudis tai ir uztica-

mi draugi, kas dziļi simpatizē tās atbrīvošanās cīņai pret kolonizatoriem, — šādu domu savās runās izteica Magadanas apgabala kalnrači, Taškentas, Ašhabadas, Frunzes, Astrachanas un Molotovas darbalādi.

— Anglijas, Francijas un Izraēlas valdības kauna traips nav nomazgājams, — Stalīna vārdā nosauktā Stavropoles pilsētas kolchoza brigades aitkopības kolchoznieku mitiņā teica vecākais gans Čerkašins. — Verdzinātāju kungiem jāsaprot, ka kolonizatoru laiks aizgājis uz neatgriešanos! Vācieties prom no Ēģiptes! Lai ēģiptiešu tauta mierīgi ceļ savu brīvo dzīvi! Mēs tai palīdzēsim sadziedēt kara cirstās brūces!

Masu protesta mitiņi notika Minskas, Kišinevas, Viļņas, Magnitogorskas, Saratovas un daudz citu pilsētu uzņēmumos. Visur pieņemtas rezolūcijas, kurās Padomju Savienības darbalādis ar sašutumu nosoda Anglijas, Francijas un Izraēlas agresiju pret Ēģipti un dedzīgi atbalsta prasības par interventu karaspēka tūlītēju izvešanu no Ēģiptes teritorijas.

(TASS)

Valentīns Ovečkins

GRŪTAIS PAVASARIS

(37. turpinājums)

Sapirka zirgus kaut kur ap Stavropolī, pārdzina uz Tatariju, pārdeva tur trīsreiz tik dārgi, šai operācijā nopelnīja divi simti tūkstoš rubļu. Kazachstānā sapirka aitas. Čarkovā tirgojās ar Moldāvijas vīnu, Leningradā ar Kubanas risu. Tas jau ir sliktāk nekā vienkārši komerciāli triki kolchozu tirdzniecībā. Visērtākā uzpiršana un pārdošana... Jūs, biedri Medvedjevi, laužaties atvērtas durvis: „Vadijām un vadīsīm, kolchozus nevienam nomā neatdosim”. Nevienam negrib piesavināties jūsu tiesības. Vadiet, lūdziet! Neizlaidiet no redzes aploka arī tādus kolchozus kā „Spartaks”. Lūk, galu galā visu mūsu saimnieciskie plāni taču socialisma celtniecībai, socialisma cilvēku audzināšanai. Mums nav vīnvalga, ar kādiem līdzekļiem sarauš šos miljonus. Kāda tur „Spartaks” partijas organizācija? Kā komunisti var atļaut Zolotuchinam nodarboties ar tādām lietām? Deklarējiet savas tiesības uz vadību, bet paši pa istam nevadāt. Izvairieties no grūtiem jautājumiem,

izraugāties, kas vieglāks. Ja interesēties tikai par kārtējo kampaniju pārskatiem, par kolchozu dzīvi ne sevišķi daudz uzzināsiet. Pie mums partijas organizāciju darbs ļoti atpaliek no saimniecisko uzdevumu līmeņa.

— Tātad jūs neapmierina mūsu partijas organu darbs? — ar paskrīti, lēnprātīgu izteiksmi seņ Masļņikovs teica, mādams galvu. — Rajona, apgabala komitejas līnija?...

— Attiecībā uz līniju, Dmitrijs Nikolajevič, nēko jums nevaru pateikt — Dolgušins atbildēja.

— Līdz šim vēl neesmu to redzējis. Pirmo reizi runāju ar apgabala komitejas biroja locekli. Bet domāju, ka personīgi jūs stāstīsiet MTS direktoru vadīšanā — tā vēl nav apgabala komitejas līnija. Pagalmā pasignalizēja mašina.

— Nu pietiks, parunājam. — Masļņikovs ar enerģisku, asu roku masļņikovu aprāva sarunu, piecēlās, aizpogāja lietuvu mēteli, uzlika plati. — Vispār tā, biedri Dolgušini. Ar sēju jums neiet spoži. Daudzi MTS, kas daudz vēlāk par jums stājas pie masveida sē-

KO VĒL ARVIEN LASĀM UZ PAZIŅOJUMU DĒLIEM

Pilsētas dzīvāka vietā pie tirgus laukuma Lēpina ielā atrodas ziņojuma dēlis, kur izliek sarīkojumu afišas. Bet blakus tam turpat izlikti dažādi paziņojumi, pareizāk sakot, aprakstīti papīriši ar valodas kropļojumiem. Te raksta katrs, kuram ienāk prātā, kā katrs izprot pareizrakstības likumus un kāds papīra gabals cilvēkam gadās pie rokas.

Mūsu pilsētai tas godu nedara. To arī savā laikā atzina pilsētas Darbalāžu deputātu padome un pieņēma lēmumu „Par kultūras iestāžu darbu Kuldīgas pilsētā”. Tani starp citu bija uzdots pilsētas izpilddarbošajai iekārtot īpašas vitrīnas, kurās izliktu redīgētus, ar mašīnu pārrakstītus iestāžu un iedzīvotāju sludinājumus un paziņojumus.

Pilsētas izpilddarbošajai komitejai pat publicēja paziņojumu, ka pēc pirmā oktobra šādus sludinājumus bez izpilddarbošajai komitejas atļaušanas izlikt nelegāli. Bet pagājis vairāks nedēļas pusotrs mēnesis un tā vien liekas, ka viss tas aizmirsis. Un atkal, it kā nevienam par to nebūtu valrs nekādas daļas, turpinās dažādu, reizēm divainu paziņojumu izlikšana. Lūk, nedaudzi piemēri.

„Pārdodama kājušumašina...”. „Pārdodama gove trīs teļu veca. Padure... Apskatīšana katru dienu”. Par govīm ir arī citādas variācijas. „Pārdodama laba piena govs uz 8 piena 11 kilometri...”. „Pārdodama govs — Atnesisles pēc 2 mēnešiem Raņķu ciema „Dukatos”...”.

Piedāvā ne tikai govis, bet arī citas noderīgas mantas. Lūk, lasiet: „Pārdod Sievlešu ziemas Metelli Labu. Kuldīgā...”. „Buvbalki derīgi arī deliem 35 pedl garuma...”. Pārdod pat: „7-vietīgo automobiļu viesnīcā „Venta”...”. Un turpat plesprasta ziņmīte: „Uzmanību! Pārdodams labs motocikls...”.

Vislielākais paziņojums ir Kuldīgas patērētāju biedrībai mašīnrakstā „...Sabiedriskās ēdināšanas uzņēmumam restorāns „Venta” steidzīgi vajadzīgas galvenās pavārs...”. Paraksta vietā trīs burti: „KPB”.

Pietiek! Ja pilsētas izpilddarbošajai komitejai priekšsēdētāja v. l. b. Resnis nav visus tos vēl izlasījis, viņš garām ledama var tos vēl šodien izlasīt. Bet liecīcāms viņam paskatīties kalendārā un atzīmēt sev pieņemto lēmuma izpildes termiņus.

O. Vasiļjevs

KRITIKAS GAISMĀ

Bieži solījumi paliek tikai solījumi

Kolchoza „Sarkanā zvaigzne” laukkopjus pazīstam kā čaklākos cukurbiešu audzētājus rajonā. Taču ar to piegādi valstij kolchozs atpaliek un atpaliek tikai tādēļ, ka cukurbiešu pieņemšanas punkta vadība transportu nodarīnāto biešu aizvešanai tikai sola un tālāk par solījumiem netiek.

Kartupeļu transportēšanai automašīnas daudzreiz tikal sola Pelču spirta fabrikas direktors b. Bērziņš. Kā redzams, arī viņš tālāk par vārdiem netiek, bet, gaidot uz transportu, kolchoza saražotā produkcija bojājas.

(Fakts)

Sēžu dienu, sēžu nakti
Vedējipus galdidams.

Kamēr vedējipni „rosas”,
Tikmēr parazitēlem sokas.

Gluži kā pasakā

Kādā senā pasakā stāstīts par zemnieciņu, kuram bijusi brīnumvīsta: katru dienu tā izdējusi pa zelta olai. Taču mantrausīgajam vīram tas bijis par maz.

„Vistal vajag būt pilnai zelta olai”, zemnieks prātojis.

„Nokausu un tad man būs uzreiz daudz zelta”. Tā arī izdarījis, taču... no zelta olām ne smakas...

Gluži tāpat spriež Kuldīgas spirta dedzinātavas kartupeļu pieņemējs Arvīds Ārstnieks, laborante Anna Stepe. „Ja kartupeļi aug zemē, tiem nenoliedzami pieļip daļa zemes. Ja nu šo zemes procentu krievni palielina, tad...”.

Domāts, darīts. Un, lūk, kolchozam „Sarkanā zvaigzne” netirības procenta ātri palielinājās līdz 26, lai gan nododot tos pašus kartupeļus Turlavā, zemes pieļaukums bija tikai 6 procenti. Ja šāds gadījums atgadītos Sacharas tuksnēs, viss būtu pats par sevi saprotams. Taču Kuldīgas rajonā līdz šim nav konstatētas smilšu vētras.

Izrādās, ka tas vēl nav pēdējais „sasniegums”. Stalīna vārdā nosauktā kolchoza atvestajiem kartupeļiem konstatēti 40,5 procenti netirības. Tieši brīnumi! Kolchoznieki taču grozos lasīja pa vienam kartupeļim, pilnos grozus izbēra vlenkopus. Pēc tam ar dakšām kartupeļus no kaudzes sabēra automašīnā. Kur varēja rasties gandrīz puse zemes?

Visdivainākais ir tas, ka spirta dedzinātavas direktoram b. Bērziņam viss šķiet saprotams, reals.

„Kartupeļiem pieļaukti arī akmeņi un tos, protams, atskaita,” taisnojas direktors. Neveltis un mūķīgs attaisnojums! Vai patiešām b. Bērziņš domā, ka kolchoznieki lasījuši kartupeļus aizsietām acīm un tikai akmeņus vlen atveduši? Tomēr viens ir pilnīgi skaidrs — jāpiesargājas, citādi var iznākt tāpat kā tajā pasaciņā!

Alvars Valvars

tādus faktus? Kolchozs uzpērk un pārdod lopus! Norādīti priekšsēdētājam, ka tas ir nepieļaujami! Uz redzēšanos, biedri! Vēlu sekmes!

Dolgušins kā viesmīlīgs saimnieks izgāja uz lieveņa pavadīt viesus. Stāvēja, kamēr mašina aizbrauca, skatījās tai pakā. „Zīma” ātri nozuda aiz ceļa pagriezienu, nolaidzāmies aiz kalna pie upes, bet vēl ilgi no tās puses ielā vērpās puteklis un nēlabi smīkstēja suus — redzams, pakļuvts vlen rīteņa.

„Rezumēsīm visu” bija skanējls kā atklāts drauds. Vai maz var rezumēt milzīgajā MTS saimniecībā, viņas astoņpadsmit traktoru brigādēs visā pavasarā sējas laikā pieļautas kļūdas un trūkumus? Sevišķi, kad šīs kļūdas gaida un ne sevišķi cenšas cilvēku no tām pasargāt.

Siltā maija dienā Marja Sergejeva gāja pa lauku ceļu no Arsenjevas uz Berezņakiem. Viņa bija tā aprēķinājusi savu laiku, lai šodien vēl paspētu apciemot Semjonu Čaliju traktorbrigādī, bet uz vakara pusi doties mājup uz Nadeždinsku. Rit agri gāja mašina uz rajona centru — viņa gribēja aizbraukt uz Troicku, aizvest meltu uz rentgena pārbaudi rajona poliklīnikā.

Laukos ziedēja pavasaris. Jaunais ziemāju zēlmenis, ko vēl nebija skāris sauss un karstums, dzīvoja, izplezdamis zem saules tīro, mirdzošo zāļu, un, kad pārskrēja vējš, jau „izmēģināja balsti”, sāka paklusi zuzēt, šūpodams blezo, stiebraino cekulu; taču solīdi pašūpoties ne visai augstajiem spurīgajiem stiebrīņiem vēl neizdevās, vējš dzina laukam pāri nēvis vilpus, bet siku pīrboņu. Melnoja svaigi kūpošu arumu kvadrāti. Vīrs nēlējajiem purvīņiem, skāji klāgādams, kūlējoja, šāvās gaisā, krita uz zemi un no jauna pacēlās augšā ķivītes. Un ir debesis un vīrs zemes, ne uz brīdi neapklūzdami, dziedāja cīruļi. Saule spīdēja nēlēšami spilgti, vis debess kupols vīrs galvas it kā izstaroja gaismas straumes, kaut kādas vēl pagājušajā gadā noziedējušu zāļu pūkas, vēja paceltas gaisā, zībsnija debesis kā dzirksteles. Acīm bija pat sāpīgi no šī mirdzuma visapkārt.

Pie ceļa pagriezienu uz Čaliju traktoru brigades apmetni Marja Sergejeva ieraudzīja MTS „gāziku”.

(Turpinājums sekos)

Redaktors A. Blūms